

גנוזות

עורך הרב הלל מן

רבי ברוך שמעון שניאורסון - ראש ישיבת טשעביץ (תשס"א)
מכתב ידו

ביסוד גדר הוצאה מרשות לרשות

הקי' המפרשים לבן עזאי למה ניוחש לשמא יעבירונו ד' אמות, כיון דלפי הירושלמי החיוב הוא רק בקפיצה דהיא מילתא דלא שכיחא, והנה הרש"י במס' שבת [צא, ב] כתב עפ"י מ"יש תנוסי' הדגמי בשבת לא ס"יל כהירושלמי, אלא דדי אמות ברה"י הלכתא גמירי לה, והמשקי' למטי שבת ס"י ג' כתבתי ליישב במעיקרא, אבל בהוצאה מרשות לרשות לבן עזאי, לא יתחייב, כיון דלא נעשית ההוצאה בבת אחת, כיון דמהלך כעמוד דמי. ואזי שפיר נדקטו בגמי' שמונ' יעבירונו ד' אמות, ולא אמרינן שמא יוציאנו ע"ש. אולם בברכת שמעון למטי שבת ס"י ג' כתבתי ליישב דבמוציא מרשות לרשות יתחייב לבן עזאי, והוא עפ"י"ל הראב"ד דעקירת רשויות חשיבה עקירה אפילו לא נעשתה בבת אחת, וקושי'ת הרמב"ן עלה בזה לא יקשה לבן עזאי לשיטתו ע"ש.

והא עוד באופן אחר, דרק לדין דק"ייל טעה דבבר מצוה פטור ע"כ לומר דחיישנין שיעביד אח"כ, אבל לר"יא לשיטתו פסחים [עב, א] טעו'ת דבבר מצוה חיוב, י"ל דהגוירה היתה רק ועקבי'ת קודם עשית המצוה, גם י"ל עפ"ידי' התוספות חדשים בסוכה פ"ד שיטתה שמו'ת להעביד, אבל על אח"כ לא חיישנין שאין מקום לטעות וגם לא בהול. ובשאנת אריה ס"י ט"ו דעיקר הטעם דבהול, ובהו י"ל ברש"י' פסחים ס"ה שפי' הכוזה משום מתוך לבן עזאי, משום פסח' יעבירונו, ברא דאמרינן בגמי' דן ק"ט, ויש קאי לר"י,א, ולדידה הוא דאיכא למיגז' שמא יעבירונו, והא דגורנין שמא יעבירונו בשפיר וולבל' גם לדין משום דהוי כספיקא, אבל בהזאה רק לר"י,א י"ל שמא יעבירונו כ"כ, ולכל' לא הקשו בירושלמי רק אך משכח"ל מעביד' ד' אמות לבן עזאי ע"ש.

ולפי'א שפיר י"ל דלדידה הגוירה דגם משום שמו' לרבינן ובהו נקטה שמא יעבירונו דהו' ליה יש לחוש לרבינן דבן עזאי, אבל לבן עזאי החשש הוא שמא יוציאנו.

חדש - מאת הרב יעקב שלמה שיינברגר

יצר הרע המלך הוקן והכסיל יודע גם יודע קדושתו של כל רגע בשבת קודש והוא עושה כל מאמץ להשיח דעתו של היהודי מקדושת השבת. לקראת שבת קודש דואג הרב מלאא את תיבות הדואר ואת בתיהם של יהודים שבבעונים וישוב בתיהם, לא זה חזרי זה, וחד' השוה שבהם שחם מלאים חומר קריאה מעניין ורומטי. אולי כשר, אולי לתעלת סמוסיות, חדשות ודיעות בנושאים מעניינים ומרתקים אשר נפשו של אדם נמשכת אחריהם. אבל סוף סוף הומן היקר של שבת קודש מתבטבו על פסויות והבלים.

אין זוכים לכך, רק על ידי יצירת אווירת שבת קודש שכולה השפעת חום ואהבה לבן ולבת. ואולי רגמו לנו הדבר במה ששמירת שבת עם הבן והבת כל כך רצויה לפני הקב"ה עד שהיא דומה דומה דומה למביא מנחה על חבתו ולא למביא אתה מואר המנוחה. שהרי רש"י מבאי שמעשיה של מנחת מנחת ששים ואינם טוטים להחמור' כמו מיני מאפה של מנחת מררשת או מנחת תנור. מיני שמחבתת אין לה שוליים והואו שולט בנואפה המוקשתה ומעשה נוף אחד. ללמדנו כי חדרת המחצית מאפשרת לחום ולהאהב המוקרנים לבן ולבת ליצור את הלכידות והגיבוש של כל חשובים ביחסי הורים וילדים.

מעשה רב

עורך הרב הלל מן

עתיד אתה ליתן הדין...

מעשה ברבי חיים אלעזר מקאליש שראה אדם אחד שהיה מקלי עולם בקהילתו, שהוא מטלטל בשרות הרבים בשבת, ומוציא חפציו מרשות לרשות. אמר לו התקיד - עתיד אתה ליתן דין וחשבון שלוש קיימת תקדיקת - שפיר באה שניה של חל להיות בשבת, ועל כך שלא נטלת לולב בחג שחל להיות בשבת.

תמה הלה לפשר כוונת רבו...

השיב לו רבי חיים אלעזר בפשטות אופיינית - לא חשבו מקלי חכמים את קוים מצוות שופר ולולב כשאל יום חג זה בשבת, אלא משום שקיימת גזירה שמא יעבידם לדידת אמות ברשות הרבים, ואילו לגבך שאינך חש לאיסור העברה בשבת, ואתה מעביד חפצין מרשות לרשות אף בשבת, מצותם במקומה עומדת לגבך, ועלית אתה ליתן דין וחשבון עליהם שלא קנימם אותם ברמזם.

לימוד המוסר

הרה"ג ירחמיאל קראם

'שבו לי' תחתינו?

איסור הוצאה מרשות לרשות, מרשות היחיד לרשות הרבים, מביתו של אדם לררובה של עיר, נראה לנו לפעמים איסור הפוגע בחופש התנועה שלנו. אנוחל לא יכילים לצאת לטיול עם תינוק השוכב בעגלה. אנוחל לא יכילים לחללי פתאים שיוצאים מבתינו, לוקחים איתנו את סיר החמין והכולים לאכול במקום אחר. אנוחל רוצים לצאת לבקר בן משפחה בישוב סמוך וצריכים לעבור לשם כך בשטח פתוח ללא בניינים צריך לבדוק אם לא נעבור על איסור תחומין, על יציאה מחוץ לתחום שבת.

כאשר הקב"ה עומד לצוות את בני ישראל על השבת, הוא אומר למשה רבינו "ידבר אלי בני ישראל". תקדיים ותאמר להם "יך אבותינו תשמרו". וכי אבותינו "ילדע כי אני ד' מקדישכם". ודרשו "ח"ל בגמי' "אמר הקב"ה למשה: מתנה טובה יש לי בבית גוגי ואני מבקש ליתנה לישראל כך והודיעם". השבת היא מתנה טובה.

ואם השאל איזה מתנה טובה יש בשבת, האם האיסור לברור אוכל מתוך פסולת נחשב כמתנה ? האם הגבלות התנועה על רשויות ותחומין הם מתנה ? האם כל שאר ל"ט המלאכות האסורות לעשות בשבת הם מתנה טובה. ואף אם אמנם יחשוב החושב כי יש בכך מתנה, צריך להבין מדוע באמת נחשבים איסורי שבת למתנה גדולה יותר מאשר איסורי אכילת שקצים ורמשים ! אך אליבא דאמת, אם נתבונן ונלמד נמצא כי השפע המיוחד שמשפיעה השבת על חי האדם היא המתנה טובה. דווקא המגבלות והאוסורים הם המאפשרים לנו לצאת מהחולץ לעולם אחר של בעיניה של מנוחה. השמחה היתרה, הבהג המיוחדת נעשתה לאשך ישראל בשבת קודש הם אלו העושים את יום השבת ליום שהכול משתוקקים לבואו ורוואים בו יום של מתנה טובה.

אלא שלא הכול מבנייני כי מתנה טובה לפניהם. יש הרואים לפניהם אך יום של מחסומים והגבלות, יום שבו הכול איסור ואסור. כאשר הלב אטום מסיבות שונות, וישנם כאלה שלים הוא כזה, הוא לא חש בגפלאותיה של אותה מתנה. אלה יש צורך בדיעה על מוחותה של המתנה. במעין פרוספקט באמת נחשבים איסורי שבת לתמנה גדולה יותר מאשר איסורי אכילת שקצים ורמשים ! אך קצר הסוקר את יתרונותיה של המתנה. אך לא רק לאלה, גם אלו השובתים מרצון ובאהבה, צריכים ללמוד ולטעה כיצד יש להתייחס אלי' עם השבת. גם אם צריכים לראע ולהכיר בהיות השבת מתנה טובה. לבן עצמוה שבת רבנו ק"ל והודיעם" כי נלמד זאת ונבני שאל.

מרן בעל האיבו עזרי' זצוק"ל רגל היה לתאר במקת לשוננו את המתנה טובה' של יום השבת. את קדושת השבת כל היה זוכה ביומו עבור לו יהודי פשוט. הוא היה עובל לפרסותו כל ששת ימי המעשה, ובהתקדש עליו יום שבת קודש, הסיר ממנו באחת כל דאגותיו. כמלך בגדה היה יושב עם בני ביתו. מקדש על חיינו סודת את פטויות השבת בזמיות שירות ותשבחות. אחר הסעדה נכנס הוא לבית המדרש וישב וללמד מרבית שעות היום.

שבת קודש היא מתנה טובה. לא תמיד אנוחל יודעים יודעים ומרגישים זאת. מספרים על הרבי מנקלשבורג זצ"ל שפעם אחת כשהוא יושב בביתו, נכנס אליו עני לקבל דבה. בבית לא נמצאה פרטה לפורטה. חשב הרבי בכיסו ואל מצא פרטה ליתנה לעני. חיפש גם בחזרי הבית האחרים ולא מצא. חשב הרבי, הרי לא יבשרי לשלוח את העני ללא צדקה. קם וחיפש בארונות ובגזרות עד שמצא טבעת נוצצת ונתן אותה לדידי של העני.

כאשר שבה הרבנית הביתה, סיפר לה הרבי שלא מצא בבית פרטה לתת לעני ונתן לו טבעת נוצצת ממשא במגירה. הצטנרה הרבנית ואמרה: "איך נתת טבעת כל יקרה לעני המבקש מספר פרוטות ! שמעמט הרבי את דבריה מיהר ויצא מביתו, הוא החיש את צעדיו כדי להשיג את העני. העני חשב שהרבי מתחרט מנדבתו והנהוג ניסה להתרחק אך הרבי השיג אותו. שהרגיע אל העני וכולו מונתף אמר לו הרבי בהתרגשות: "רק רציתי שתדע כי נתתי לך טבעת יקרה מאד את התפתה לנמור אותה בפרוטות.

הקב"ה מצווה את משה רבנו ללמד אותנו 'מתנה טובה' נתיני לכם. שבת קודש היא מתנה טובה. אל תתפתה להמירה בדברי חבל חולמים. יום קדושה ומנוחה' יום השבת הוא יום המנוחה כי בו שבת קל מכל מלאכתיו אבל אל לנו לבלות את יום השבת בשניה.

יצר הרע המלך הוקן והכסיל יודע גם יודע קדושתו של כל רגע בשבת קודש והוא עושה כל מאמץ להשיח דעתו של היהודי מקדושת השבת. לקראת שבת קודש דואג הרב מלאא את תיבות הדואר ואת בתיהם של יהודים שבבעונים וישוב בתיהם, לא זה חזרי זה, וחד' השוה שבהם שחם מלאים חומר קריאה מעניין ורומטי. אולי כשר, אולי לתעלת סמוסיות, חדשות ודיעות בנושאים מעניינים ומרתקים אשר נפשו של אדם נמשכת אחריהם. אבל סוף סוף הומן היקר של שבת קודש מתבטבו על פסויות והבלים.

שולחן השבת יש נדבך חשוב בבניין הבית יהודי. בבניית הקשר החם בין הורים לילדים. דרוך יקרא לבן עם בת' הגוירה הלבנית סביב שולחן השבת ומחזרת את הלבבות ויוצרת את המחיות ואת החופשויות ואלוהים לשוחם עם הורים' על כל שאלה נשעיקה, תעלות כל התלבטות מסודיה. יצר הרע יודע זאת והוא כאילו קורא לילדים: למה לכם לשבת שעות ארוכות סביב שולחן השבת, דרוך יקרא וצא לנמרח, ח"י בן עם בת. אבל אנוחל ענינו ואומרים לו "הישומר שבת הבן עם הבת לקל ירצו כמנחה על מנחת". שולחן השבת הוא הדרור האמיתי.

אין זוכים לכך, רק על ידי יצירת אווירת שבת קודש שכולה השפעת חום ואהבה לבן ולבת. ואולי רגמו לנו הדבר במה ששמירת שבת עם הבן והבת כל כך רצויה לפני הקב"ה עד שהיא דומה דומה דומה למביא מנחה על חבתו ולא למביא אתה מואר המנוחה. שהרי רש"י מבאי שמעשיה של מנחת מנחת ששים ואינם טוטים להחמור' כמו מיני מאפה של מנחת מררשת או מנחת תנור. מיני שמחבתת אין לה שוליים והואו שולט בנואפה המוקשתה ומעשה נוף אחד. ללמדנו כי חדרת המחצית מאפשרת לחום ולהאהב המוקרנים לבן ולבת ליצור את הלכידות והגיבוש של כל חשובים ביחסי הורים וילדים.

עלנו לחקדיש את 'שבת קודש' לתורה ולתפילה. 'שבו איש תחתינו תשארו בבית סביב שולחן השבת שלכם תנצלו את שפע הקדושה את המתנה טובה' שניתנה לנו לעילה בתורה וביראת שמים. חזק ותחזקו למען שבת קודשת, למען קדושת ביתנו למען חינוך ילדיו.

מוקד "אחינו" להכוננה, רישום וייצוץ
052-7648429
1-800-20-18-18
054-842013
(שבת חגים)

פוטו סטודיו	הל פז-רשת למוסיקה	פוטו צילון	אחים הקר
בחסות האדי'בה של בעלי עסקים תומכי	צילום אירועים, מצלמות וסטודיו	רישום אירועים, מצלמות וסטודיו	רשת וברק למהדרין
בית ורצברגיה	המנועלן הנאמן זאב הורוביץ	ירושלים ב"ב-ב'חיפה	המנועלן הנאמן זאב הורוביץ
דלתות פלדה ומפתחות	דלתות פלדה ומפתחות	דלתות פלדה ומפתחות	דלתות פלדה ומפתחות

מבאר החסידות

הרב יעקב שלמה שיינברגר

מדוע – "העני חייב"?

שנינו במשנה (שבת ב.) 'ציאות השבת [הוצאות מרשות לרשות האמורות לענין שבת] וכו', כיצד, העני עומד בחוץ (בהר"י) ובעל הבית בפנים (בהר"ם), פשט העני את ידו (וחפץ בתוכו) וכו' "העני חייב" ובעה"כ פטור יע"ש.

הגה"ק רבי צבי אלימלך מדינוב זצ"ל מבאי בספרו אגרא דפיקא (אות ד'), ששאל ברחן אחד ברך בדיחותא – להרה"ק רבי חיילא מיכל מולאטשוב זצ"ל – וכמה שכת לפנות ערב כבדי לפקח את דעתו, הנה העני כמה ובעה"כ מירוק באין לו עד שמספיק ומכין צרכי שבת, והבעל הבית אין לו שום צער להכנה דרבה הלוח, וכשגועי' שבת ומתחיל העני לומר פרקי מסכת שבת (תקוני שבת) תיכף מתחיל "העני חייב", למה היא חייב? אומר הגה"ק מדינוב – הנה הברחן הלז שאל בדרך בדיחותא לפקח דעת הרה"ק, אבל הרה"ק מולאטשוב היה מירשט במחשבתו בקריאת פיקא הנ"ל, ובאמת קשה למה תתחיל המשנה 'בבא' הדתחייבות העני ובפרט שהוא הכנסה תולדה?

השיב לו הרב שישכיל לו תשובה בשבת, ואמר לו הרב כסעודת הערב, הקושטו קריאת זו במחויבתא ורקיע. והשיבו שבשכיל זה מגיע התחייבות לעני, בשביל שפשט העני את ידו ועשה השתולות.

ומסיים הגה"ק מדינוב בה"ל: "הבן הענין, והבן שיחת חולין של תלמידיה וכו' וענין הדין והדברים מגיעים עכ"ל.

אמנם עדיין צריך ביאור, מה פשעו ומה חטאתו של העני הזה כבשטי' דידו לקבל כד' להציא' פרץ לביטו?

וביאר הרה"ק מהר"ש במאבוב זצ"ל עפ"י דברי הארי ז"ל דבמנחת תנית בדיקה יש יחוד עם הור"ה ב"ה, כי המטבע של הנתון של שבת אות יוד, וה' אצבעותיו של הנתון הוא ה', והרוע של הנתון הוא וא"י, וה' אצבעותיו של העני המקבל – הוא אות ה' השנית.

אמנם העשירי צריך לרוד להקדים תניתה טרם שפישוט העני את ידו, כדי שיהיו אותיות השם כסדרן ובישרו שמורה על מלת ההמנים, אבל אם פישט העני את ידו תחלה או אותיות השם אין כסדרן ומעורר ח"ו דמים.

הנה התיב' חובש' בדיקה יש יחוד עם הור"ה ב"ה, ר"ה יציאות) שהקשו וזתה התיב' חובש' בדיקה יש יחוד עם הור"ה ב"ה, ר"ה יציאות השבת.

הנרפס בסוד לאברהם (להמלאן), והנאנו בטחולן לרמו' עם י"ה בתחילת המסכת, כי ראשי תיבות של י' יציאות' השבת הם אותיות י"ה, וזתה י"ה בלש"י כוזה יוד' וא"י עולה במשמיותא כ"ו כמספר שם ה"י"ה, ועל זה נתחון הנאנו באומרו שתיים שהן ארבע, כלומר ששתי אותיות י"ה יש בו ד' אותיות במילואן וע"ש.

ולרבינו י"ל – אומר הרה"ק מבאבוב – ברוך פשוט, הוא ע"ד אמרם ז"ל בגמרא (ברכות ב.) תנא איקרא קאי, הנאנו דמתניתין וכהא קאי על הפסוק הנכתב בכיטת שבת קודש, יום השבת יש ויכולו השמים ר"ת שם הור"ה ב"ה, ולכן הנאנו יציאות השבת שתיים שהן ארבע, לרמו' ששתי אותיות י"ה הם במילוי ארבע אותיות הור"ה ב"ה.

ועפ"י' יובן הישב' האו דקוני', פשט העני את ידו תחלה העני חייב, בדאחר לפי'ש את המוקר בתורה. ונראה בזה, וכיון שהרמב"ם הקדים וכתב' שהוצאה היא "ב אמוקתה ולא מה שאנו מבטחה דציאת ללאו, וכיוחד דהא הוצאה היא מלאכה גזירה, וע"י חירן הרמב"ם דברקא גופיה מבואר שההוצאה נאסרה משום "תורת מלאכה" ולא משום עיקר שמה [כמשנ"י ברעת רש"י ורוס']. ונמי' בניטמין ב"ה, הוא לעיל' אש' על שהוצאה "תולדות", דל' שייכו תולדות א"כ יש להם "אב", משאי"כ אילו הוות ההוצאה רק איסור מצד עצם שמה, הרי לא יש שייכו לה תולדות [ועי' תוס' בכורות כ"ה ע"א ובק"א שם דמבואר שההבאה מלאכה קורא אותה]. וע"כ מה כונת הרמב"ם ב"דף' על פ"י, וכן מה הוזקק לפי'ש ביד החוקק את המוקר בתורה. ונראה בזה, וכיון שהרמב"ם הקדים וכתב' שההוצאה היא "ב אמוקתה ולא מה שאנו מבטחה דציאת ללאו, וכיוחד דהא הוצאה היא מלאכה גזירה, וע"י חירן הרמב"ם דברקא גופיה מבואר שההוצאה נאסרה משום "תורת מלאכה" ולא משום עיקר שמה [כמשנ"י ברעת רש"י ורוס']. ונמי' בניטמין ב"ה, הוא לעיל' אש' על שהוצאה "תולדות", דל' שייכו תולדות א"כ יש להם "אב", משאי"כ אילו הוות ההוצאה רק איסור מצד עצם שמה, הרי לא יש שייכו לה תולדות [ועי' תוס' בכורות כ"ה ע"א ובק"א שם דמבואר שההבאה מלאכה קורא אותה]. וע"כ מה כונת הרמב"ם ב"דף' על פ"י, וכן מה הוזקק לפי'ש ביד החוקק את המוקר בתורה. ונראה בזה, וכיון שהרמב"ם הקדים וכתב' שההוצאה היא "ב אמוקתה ולא מה שאנו מבטחה דציאת ללאו, וכיוחד דהא הוצאה היא מלאכה גזירה, וע"י חירן הרמב"ם דברקא גופיה מבואר שההוצאה נאסרה משום "תורת מלאכה" ולא משום עיקר שמה [כמשנ"י ברעת רש"י ורוס']. ונמי' בניטמין ב"ה, הוא לעיל' אש' על שהוצאה "תולדות", דל' שייכו תולדות א"כ יש להם "אב", משאי"כ אילו הוות ההוצאה רק איסור מצד עצם שמה, הרי לא יש שייכו לה תולדות [ועי' תוס' בכורות כ"ה ע"א ובק"א שם דמבואר שההבאה מלאכה קורא אותה]. וע"כ מה כונת הרמב"ם ב"דף' על פ"י, וכן מה הוזקק לפי'ש ביד החוקק את המוקר בתורה. ונראה בזה, וכיון שהרמב"ם הקדים וכתב' שההוצאה היא "ב אמוקתה ולא מה שאנו מבטחה דציאת ללאו, וכיוחד דהא הוצאה היא מלאכה גזירה, וע"י חירן הרמב"ם דברקא גופיה מבואר שההוצאה נאסרה משום "תורת מלאכה" ולא משום עיקר שמה [כמשנ"י ברעת רש"י ורוס']. ונמי' בניטמין ב"ה, הוא לעיל' אש' על שהוצאה "תולדות", דל' שייכו תולדות א"כ יש להם "אב", משאי"כ אילו הוות ההוצאה רק איסור מצד עצם שמה, הרי לא יש שייכו לה תולדות [ועי' תוס' בכורות כ"ה ע"א ובק"א שם דמבואר שההבאה מלאכה קורא אותה]. וע"כ מה כונת הרמב"ם ב"דף' על פ"י, וכן מה הוזקק לפי'ש ביד החוקק את המוקר בתורה. ונראה בזה, וכיון שהרמב"ם הקדים וכתב' שההוצאה היא "ב אמוקתה ולא מה שאנו מבטחה דציאת ללאו, וכיוחד דהא הוצאה היא מלאכה גזירה, וע"י חירן הרמב"ם דברקא גופיה מבואר שההוצאה נאסרה משום "תורת מלאכה" ולא משום עיקר שמה [כמשנ"י ברעת רש"י ורוס']. ונמי' בניטמין ב"ה, הוא לעיל' אש' על שהוצאה "תולדות", דל' שייכו תולדות א"כ יש להם "אב", משאי"כ אילו הוות ההוצאה רק איסור מצד עצם שמה, הרי לא יש שייכו לה תולדות [ועי' תוס' בכורות כ"ה ע"א ובק"א שם דמבואר שההבאה מלאכה קורא אותה]. וע"כ מה כונת הרמב"ם ב"דף' על פ"י, וכן מה הוזקק לפי'ש ביד החוקק את המוקר בתורה. ונראה בזה, וכיון שהרמב"ם הקדים וכתב' שההוצאה היא "ב אמוקתה ולא מה שאנו מבטחה דציאת ללאו, וכיוחד דהא הוצאה היא מלאכה גזירה, וע"י חירן הרמב"ם דברקא גופיה מבואר שההוצאה נאסרה משום "תורת מלאכה" ולא משום עיקר שמה [כמשנ"י ברעת רש"י ורוס']. ונמי' בניטמין ב"ה, הוא לעיל' אש' על שהוצאה "תולדות", דל' שייכו תולדות א"כ יש להם "אב", משאי"כ אילו הוות ההוצאה רק איסור מצד עצם שמה, הרי לא יש שייכו לה תולדות [ועי' תוס' בכורות כ"ה ע"א ובק"א שם דמבואר שההבאה מלאכה קורא אותה]. וע"כ מה כונת הרמב"ם ב"דף' על פ"י, וכן מה הוזקק לפי'ש ביד החוקק את המוקר בתורה. ונראה בזה, וכיון שהרמב"ם הקדים וכתב' שההוצאה היא "ב אמוקתה ולא מה שאנו מבטחה דציאת ללאו, וכיוחד דהא הוצאה היא מלאכה גזירה, וע"י חירן הרמב"ם דברקא גופיה מבואר שההוצאה נאסרה משום "תורת מלאכה" ולא משום עיקר שמה [כמשנ"י ברעת רש"י ורוס']. ונמי' בניטמין ב"ה, הוא לעיל' אש' על שהוצאה "תולדות", דל' שייכו תולדות א"כ יש להם "אב", משאי"כ אילו הוות ההוצאה רק איסור מצד עצם שמה, הרי לא יש שייכו לה תולדות [ועי' תוס' בכורות כ"ה ע"א ובק"א שם דמבואר שההבאה מלאכה קורא אותה]. וע"כ מה כונת הרמב"ם ב"דף' על פ"י, וכן מה הוזקק לפי'ש ביד החוקק את המוקר בתורה. ונראה בזה, וכיון שהרמב"ם הקדים וכתב' שההוצאה היא "ב אמוקתה ולא מה שאנו מבטחה דציאת ללאו, וכיוחד דהא הוצאה היא מלאכה גזירה, וע"י חירן הרמב"ם דברקא גופיה מבואר שההוצאה נאסרה משום "תורת מלאכה" ולא משום עיקר שמה [כמשנ"י ברעת רש"י ורוס']. ונמי' בניטמין ב"ה, הוא לעיל' אש' על שהוצאה "תולדות", דל' שייכו תולדות א"כ יש להם "אב", משאי"כ אילו הוות ההוצאה רק איסור מצד עצם שמה, הרי לא יש שייכו לה תולדות [ועי' תוס' בכורות כ"ה ע"א ובק"א שם דמבואר שההבאה מלאכה קורא אותה]. וע"כ מה כונת הרמב"ם ב"דף' על פ"י, וכן מה הוזקק לפי'ש ביד החוקק את המוקר בתורה. ונראה בזה, וכיון שהרמב"ם הקדים וכתב' שההוצאה היא "ב אמוקתה ולא מה שאנו מבטחה דציאת ללאו, וכיוחד דהא הוצאה היא מלאכה גזירה, וע"י חירן הרמב"ם דברקא גופיה מבואר שההוצאה נאסרה משום "תורת מלאכה" ולא משום עיקר שמה [כמשנ"י ברעת רש"י ורוס']. ונמי' בניטמין ב"ה, הוא לעיל' אש' על שהוצאה "תולדות", דל' שייכו תולדות א"כ יש להם "אב", משאי"כ אילו הוות ההוצאה רק איסור מצד עצם שמה, הרי לא יש שייכו לה תולדות [ועי' תוס' בכורות כ"ה ע"א ובק"א שם דמבואר שההבאה מלאכה קורא אותה]. וע"כ מה כונת הרמב"ם ב"דף' על פ"י, וכן מה הוזקק לפי'ש ביד החוקק את המוקר בתורה. ונראה בזה, וכיון שהרמב"ם הקדים וכתב' שההוצאה היא "ב אמוקתה ולא מה שאנו מבטחה דציאת ללאו, וכיוחד דהא הוצאה היא מלאכה גזירה, וע"י חירן הרמב"ם דברקא גופיה מבואר שההוצאה נאסרה משום "תורת מלאכה" ולא משום עיקר שמה [כמשנ"י ברעת רש"י ורוס']. ונמי' בניטמין ב"ה, הוא לעיל' אש' על שהוצאה "תולדות", דל' שייכו תולדות א"כ יש להם "אב", משאי"כ אילו הוות ההוצאה רק איסור מצד עצם שמה, הרי לא יש שייכו לה תולדות [ועי' תוס' בכורות כ"ה ע"א ובק"א שם דמבואר שההבאה מלאכה קורא אותה]. וע"כ מה כונת הרמב"ם ב"דף' על פ"י, וכן מה הוזקק לפי'ש ביד החוקק את המוקר בתורה. ונראה בזה, וכיון שהרמב"ם הקדים וכתב' שההוצאה היא "ב אמוקתה ולא מה שאנו מבטחה דציאת ללאו, וכיוחד דהא הוצאה היא מלאכה גזירה, וע"י חירן הרמב"ם דברקא גופיה מבואר שההוצאה נאסרה משום "תורת מלאכה" ולא משום עיקר שמה [כמשנ"י ברעת רש"י ורוס']. ונמי' בניטמין ב"ה, הוא לעיל' אש' על שהוצאה "תולדות", דל' שייכו תולדות א"כ יש להם "אב", משאי"כ אילו הוות ההוצאה רק איסור מצד עצם שמה, הרי לא יש שייכו לה תולדות [ועי' תוס' בכורות כ"ה ע"א ובק"א שם דמבואר שההבאה מלאכה קורא אותה]. וע"כ מה כונת הרמב"ם ב"דף' על פ"י, וכן מה הוזקק לפי'ש ביד החוקק את המוקר בתורה. ונראה בזה, וכיון שהרמב"ם הקדים וכתב' שההוצאה היא "ב אמוקתה ולא מה שאנו מבטחה דציאת ללאו, וכיוחד דהא הוצאה היא מלאכה גזירה, וע"י חירן הרמב"ם דברקא גופיה מבואר שההוצאה נאסרה משום "תורת מלאכה" ולא משום עיקר שמה [כמשנ"י ברעת רש"י ורוס']. ונמי' בניטמין ב"ה, הוא לעיל' אש' על שהוצאה "תולדות", דל' שייכו תולדות א"כ יש להם "אב", משאי"כ אילו הוות ההוצאה רק איסור מצד עצם שמה, הרי לא יש שייכו לה תולדות [ועי' תוס' בכורות כ"ה ע"א ובק"א שם דמבואר שההבאה מלאכה קורא אותה]. וע"כ מה כונת הרמב"ם ב"דף' על פ"י, וכן מה הוזקק לפי'ש ביד החוקק את המוקר בתורה. ונראה בזה, וכיון שהרמב"ם הקדים וכתב' שההוצאה היא "ב אמוקתה ולא מה שאנו מבטחה דציאת ללאו, וכיוחד דהא הוצאה היא מלאכה גזירה, וע"י חירן הרמב"ם דברקא גופיה מבואר שההוצאה נאסרה משום "תורת מלאכה" ולא משום עיקר שמה [כמשנ"י ברעת רש"י ורוס']. ונמי' בניטמין ב"ה, הוא לעיל' אש' על שהוצאה "תולדות", דל' שייכו תולדות א"כ יש להם "אב", משאי"כ אילו הוות ההוצאה רק איסור מצד עצם שמה, הרי לא יש שייכו לה תולדות [ועי' תוס' בכורות כ"ה ע"א ובק"א שם דמבואר שההבאה מלאכה קורא אותה]. וע"כ מה כונת הרמב"ם ב"דף' על פ"י, וכן מה הוזקק לפי'ש ביד החוקק את המוקר בתורה. ונראה בזה, וכיון שהרמב"ם הקדים וכתב' שההוצאה היא "ב אמוקתה ולא מה שאנו מבטחה דציאת ללאו, וכיוחד דהא הוצאה היא מלאכה גזירה, וע"י חירן הרמב"ם דברקא גופיה מבואר שההוצאה נאסרה משום "תורת מלאכה" ולא משום עיקר שמה [כמשנ"י ברעת רש"י ורוס']. ונמי' בניטמין ב"ה, הוא לעיל' אש' על שהוצאה "תולדות", דל' שייכו תולדות א"כ יש להם "אב", משאי"כ אילו הוות ההוצאה רק איסור מצד עצם שמה, הרי לא יש שייכו לה תולדות [ועי' תוס' בכורות כ"ה ע"א ובק"א שם דמבואר שההבאה מלאכה קורא אותה]. וע"כ מה כונת הרמב"ם ב"דף' על פ"י, וכן מה הוזקק לפי'ש ביד החוקק את המוקר בתורה. ונראה בזה, וכיון שהרמב"ם הקדים וכתב' שההוצאה היא "ב אמוקתה ולא מה שאנו מבטחה דציאת ללאו, וכיוחד דהא הוצאה היא מלאכה גזירה, וע"י חירן הרמב"ם דברקא גופיה מבואר שההוצאה נאסרה משום "תורת מלאכה" ולא משום עיקר שמה [כמשנ"י ברעת רש"י ורוס']. ונמי' בניטמין ב"ה, הוא לעיל' אש' על שהוצאה "תולדות", דל' שייכו תולדות א"כ יש להם "אב", משאי"כ אילו הוות ההוצאה רק איסור מצד עצם שמה, הרי לא יש שייכו לה תולדות [ועי' תוס' בכורות כ"ה ע"א ובק"א שם דמבואר שההבאה מלאכה קורא אותה]. וע"כ מה כונת הרמב"ם ב"דף' על פ"י, וכן מה הוזקק לפי'ש ביד החוקק את המוקר בתורה. ונראה בזה, וכיון שהרמב"ם הקדים וכתב' שההוצאה היא "ב אמוקתה ולא מה שאנו מבטחה דציאת ללאו, וכיוחד דהא הוצאה היא מלאכה גזירה, וע"י חירן הרמב"ם דברקא גופיה מבואר שההוצאה נאסרה משום "תורת מלאכה" ולא משום עיקר שמה [כמשנ"י ברעת רש"י ורוס']. ונמי' בניטמין ב"ה, הוא לעיל' אש' על שהוצאה "תולדות", דל' שייכו תולדות א"כ יש להם "אב", משאי"כ אילו הוות ההוצאה רק איסור מצד עצם שמה, הרי לא יש שייכו לה תולדות [ועי' תוס' בכורות כ"ה ע"א ובק"א שם דמבואר שההבאה מלאכה קורא אותה]. וע"כ מה כונת הרמב"ם ב"דף' על פ"י, וכן מה הוזקק לפי'ש ביד החוקק את המוקר בתורה. ונראה בזה, וכיון שהרמב"ם הקדים וכתב' שההוצאה היא "ב אמוקתה ולא מה שאנו מבטחה דציאת ללאו, וכיוחד דהא הוצאה היא מלאכה גזירה, וע"י חירן הרמב"ם דברקא גופיה מבואר שההוצאה נאסרה משום "תורת מלאכה" ולא משום עיקר שמה [כמשנ"י ברעת רש"י ורוס']. ונמי' בניטמין ב"ה, הוא לעיל' אש' על שהוצאה "תולדות", דל' שייכו תולדות א"כ יש להם "אב", משאי"כ אילו הוות ההוצאה רק איסור מצד עצם שמה, הרי לא יש שייכו לה תולדות [ועי' תוס' בכורות כ"ה ע"א ובק"א שם דמבואר שההבאה מ

